

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ในกรุงเทพมหานคร มีสาระสำคัญดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ในกรุงเทพมหานคร โดยโรงเรียน ครอบครัว และนักแก้ไขการพูด ศึกษาปัจจัย 4 ประการดังนี้คือ

- 1.1 ปัญหาของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า
- 1.2 องค์ประกอบของโรงเรียน
- 1.3 ขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม
- 1.4 วิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม

2. เพื่อศึกษาการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ในโรงเรียนกรณีตัวอย่าง

คำถามที่ใช้ในการวิจัย

1. โรงเรียน ครอบครัว และนักแก้ไขการพูดมีการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าอย่างไร และมีปัญหาอะไรบ้าง
2. โรงเรียนตัวอย่างซึ่งประสบความสำเร็จในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าดำเนินการอย่างไร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและตัวอย่างประชากร

1.1 ประชากรและตัวอย่างประชากรในการศึกษาสภาพและปัญหา สรุปได้ดังนี้

1.1.1 ผู้บริหาร 23 คน ครูประจำชั้นที่ดูแลเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า 60 คน และนักแก้ไขการพูด 26 คน ศึกษาจากประชากรทั้งหมด

1.1.2 จากประชากรผู้ปกครองของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า 88 คน จากโรงเรียน 23 โรงเรียน มีโรงเรียนที่ให้ความร่วมมือ 11 โรงเรียน ได้ตัวอย่างประชากรผู้ปกครองของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าที่ให้ความร่วมมือ 34 คน

1.2 ประชากรและตัวอย่างประชากรในโรงเรียนกรณีตัวอย่าง สรุปได้ดังนี้

1.2.1 ผู้บริหาร 2 คน ครูประจำชั้นที่ดูแลเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า 6 คน และนักแก้ไขการพูดที่ดูแลเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า 1 คน ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง ได้ผู้บริหาร 2 คน ครูประจำชั้น 6 คน และนักแก้ไขการพูดที่ดูแลเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า 1 คน

1.2.2 ผู้ปกครองของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า 10 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาสภาพและปัญหาโรงเรียน 23 โรงเรียน

2.1.1 แบบสอบถามผู้บริหาร

2.1.2 แบบสอบถามครูประจำชั้น

2.1.3 แบบสอบถามนักแก้ไขการพูด

2.1.4 แบบสัมภาษณ์ ผู้ปกครอง

2.2 เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลในโรงเรียนกรณีตัวอย่าง

2.2.1 แบบสัมภาษณ์ผู้บริหาร

2.2.2 แบบสัมภาษณ์ครูประจำชั้น

2.2.3 แบบสัมภาษณ์นักแก้ไขการพูด

2.2.4 แบบสัมภาษณ์ผู้ปกครอง

2.2.5 แบบสังเกตครูประจำชั้น

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ข้อมูลจากการสำรวจสภาพและปัญหา เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสอบถามและการสัมภาษณ์

3.2 ข้อมูลจากการศึกษาโรงเรียนกรณีตัวอย่าง เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการศึกษาจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และการสังเกต

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล

4.1 ข้อมูลจากการศึกษาสภาพและปัญหา วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์โดยการแจกแจงความถี่ คำนวณหาค่าร้อยละ นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

4.2 ข้อมูลจากโรงเรียนกรณีตัวอย่าง วิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกตโดยการวิเคราะห์เนื้อหา ประมวล จัดกลุ่มข้อมูลเข้าด้วยกัน และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นความเรียง

5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ในกรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

1. การศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า

1.1 สถานภาพของผู้ให้ข้อมูล

ผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีอายุอยู่ระหว่าง 40 — 49 ปี มีวุฒิทางการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี สาขาวิชาบริหารการศึกษา ผู้บริหารส่วนใหญ่มีประสบการณ์การจัดการเรียนร่วมระดับอนุบาลอยู่ระหว่าง 2 — 5 ปี ผู้บริหารทั้งหมดไม่เคยเข้ารับการอบรมและศึกษาดูงานเกี่ยวกับการส่งเสริมการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า

ครูประจำชั้นทั้งหมดเป็นเพศหญิงส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31 — 50 ปี มีวุฒิการศึกษาปริญญาตรี ครูประจำชั้นจำนวนมากสำเร็จการศึกษาสาขาการศึกษาปฐมวัย แต่มีเป็นจำนวนน้อยที่จบสาขาการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้นส่วนใหญ่มีประสบการณ์การสอนเด็กปกติ 6 ปีขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการสอนเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า 0 — 2 ปี มีจำนวนนักเรียนอยู่ในความดูแลอยู่ระหว่าง 25-35 คน โดยเป็นมีนักเรียนในความดูแลที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า 1 คน ครูประจำชั้นแทบทั้งหมดไม่เคยเข้ารับการอบรมและศึกษาดูงานเกี่ยวกับการส่งเสริมการพูด

ผู้ปกครองที่ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นมารดา มีอายุอยู่ระหว่าง 31 — 40 ปี และมีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกัน ผู้ปกครองจำนวนมากทำธุรกิจส่วนตัวและ รองลงมาคือ แม่บ้าน ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีรายได้ไม่เกิน 30,000บาท ต่อเดือน ผู้ปกครองจำนวน

มากมีบุตร 1 คนหรือ 2 คน และลำดับการเกิดของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ส่วนมากเป็นบุตรคนที่ 1

นักแก้ไขการพูดแทบทั้งหมดเป็นหญิง และมีอายุ 36 ปี ขึ้นไป มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาความผิดปกติทางการสื่อความหมาย และจำนวนมากมีประสบการณ์ทำงานแก้ไขการพูด 6 ปีขึ้นไป

1.2 ปัญหาของเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า

1.2.1 ผลการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง พบว่า เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 6—7 ปี แทบทั้งหมดมีความบกพร่องอื่นร่วมด้วย ลักษณะความบกพร่องที่พบบ่อยมาก คือ ออทิสติกและความบกพร่องทางสติปัญญา

เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าส่วนใหญ่มีปัญหา ในเรื่องการออกเสียงคือ ออกเสียงพูดไม่ชัด ในเรื่องความหมายของคำ เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าจำนวนมากมีความบกพร่องในเรื่องความเข้าใจภาษาในส่วนของกรเชื่อมโยงความหมายของคำในทุกหัวข้อ โดยปัญหาที่พบบ่อยที่สุดคือ ไม่สามารถเข้าใจความหมายว่าคำบางคำมีหลายความหมาย และรองลงมาคือ ไม่สามารถแปลความหมายที่คำสรรพนามแทนอยู่ได้ และตีความคำพูดตามตัวอักษรโดยไม่เข้าใจว่าเป็นสำนวนหรืออุปมาอุปไมย ในเรื่องการแสดงออกทางภาษา ส่วนใหญ่สามารถพูดในระดับคำที่สามารถสื่อความหมายได้ โดยในเรื่องคำศัพท์ ส่วนใหญ่บอกลักษณะของสิ่งต่างๆตามที่ได้เห็นได้ แต่ไม่สามารถสรุปเป็นความคิดรวบยอด เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าทั้งหมดมีความบกพร่องในเรื่องการสรุปหาเหตุผลโดยไม่สามารถพูดสรุปหาเหตุผลว่า ทำไม หรือ อย่างไร ได้ และส่วนใหญ่มีความบกพร่องในเรื่องการเลือกใช้คำในทุกหัวข้อ โดยหัวข้อที่มีความบกพร่องมากที่สุดคือ ไม่สามารถดึงคำออกมาจากความทรงจำหรือคิดหาคำพูดในสิ่งที่รู้จัก เรียงลำดับคำในการพูดผิดปกติ และใช้คำประกอบคำกริยาไม่ถูกต้องทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรือไม่เข้าใจ ตามลำดับอย่างไรก็ตาม ในเรื่องการพูดที่ผิดไปจากคนทั่วไปเป็นด้านที่พบความบกพร่องน้อยกว่าด้านอื่นๆ โดยเด็กส่วนใหญ่มีความบกพร่องในหัวข้อ พูดลอยๆ ไม่ตรงกับสถานการณ์ พูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ชัดเจนเป็นเสียงพึมพำฟังแล้วไม่เข้าใจ และมีความผิดปกติอย่างชัดเจนในการเปล่งเสียงพูด ความดังของเสียง ระดับเสียง ตามลำดับ

ในระดับโครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าส่วนใหญ่มีความบกพร่องในเรื่องความเข้าใจภาษา ในเรื่องประโยคคำสั่ง ประโยคปฏิเสธ ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรม และประโยคเชิงซ้อน ในเรื่องประโยคคำถามส่วนใหญ่ไม่เข้าใจคำถาม “ทำไม” “อย่างไร” และไม่เข้าใจคำถามที่มีคำประกอบคำกริยา และในเรื่องความเข้าใจในรูปแบบและโครงสร้างประโยค ส่วนใหญ่ไม่สามารถแยกประโยคที่มีโครงสร้างของไวยากรณ์ต่างกัน และ

จำนวนมากเข้าใจประโยคที่เคยได้ยินประจำ หากเปลี่ยนรูปประโยคจะไม่เข้าใจ อย่างไรก็ตามมีเพียงส่วนน้อยคือ ที่ไม่เข้าใจประโยคที่เรียงลำดับอย่างตรงไปตรงมา และที่ไม่เข้าใจคำถาม”อะไร” “ที่ไหน” “ใคร” เท่านั้น ส่วนในเรื่องการแสดงออกทางภาษา เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าส่วนใหญ่พูดในระดับประโยค โดยเด็กที่พูดในระดับประโยค พูดเป็นคำๆแต่มีความหมายระดับประโยคมีจำนวนคำที่พูดในแต่ละประโยค 2-5 คำ พูดประโยคยาวๆ แล้วมักจะพูดผิดหลักไวยากรณ์ และ อธิบาย เล่า หรือถาม โดยลำดับคำขยายไม่ถูกต้อง เด็กทั้งหมดสามารถพูดประโยคอธิบายตรง ๆ ประโยคปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา ประโยคคำถามตรง ๆ แต่มีเพียงจำนวนน้อยที่สามารถพูดประโยคซับซ้อน ได้แก่ ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรมหรือผู้ถูกกระทำ และไม่มีใครสามารถพูดประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรม หรือผู้ถูกกระทำและแสดงถึงการปฏิเสธ นอกจากนี้เด็กส่วนใหญ่มีความบกพร่องในการพูดระดับประโยค กล่าวคือ รวมประโยคความเดียวมากกว่า 1 ประโยค มาเป็นประโยคเชิงซ้อน ประโยคเดียวไม่ได้ พูดประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกรรมสลับกัน และถามคำถามไม่ตรงตามที่ต้องการโดยใช้คำถามที่สั้นเกินไปทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ อย่างไรก็ตามมีเพียงจำนวนน้อยที่ถามโดยพูดเป็นประโยคบอกเล่า แต่ขึ้นเสียงสูงแบบประโยคคำถาม

ในระดับการใช้ภาษาในสังคม เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าส่วนใหญ่มีความบกพร่องในเรื่องความเข้าใจภาษาในทุกหัวข้อของทุกด้าน โดยในด้านทักษะทางสังคมและภาษาท่าทาง มีความบกพร่องสูงที่สุดในหัวข้อไม่สามารถพิจารณาสถานการณ์เพื่อสรุปเจตนาของผู้พูดได้อย่างเหมาะสมแต่กลับตีความตามตัวอักษรที่ได้ยินเท่านั้นและในด้านการฟัง เด็กแทบทั้งหมดไม่สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้เมื่อมีเสียงรบกวน และไม่สามารถจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ฟังได้ในเรื่องการแสดงออกทางภาษา เด็กส่วนใหญ่มีความบกพร่องในทุกด้านโดยในด้านการพูดได้ตอบกับผู้อื่น ส่วนใหญ่มีความบกพร่องทุกหัวข้อยกเว้นการถามเองตอบเองซึ่งมีเพียงจำนวนน้อยที่มีความบกพร่องในด้านนี้ ทั้งนี้โดยแทบทั้งหมดไม่สามารถตอบคู่สนทนา ไม่ถามต่อ หรือแสดงความคิดเห็นในหัวข้อสนทนา ไม่สามารถสนทนากับใครได้นาน พูดแต่เรื่องที่ตนเองสนใจ โดยไม่สนใจว่าจะมีใครฟังหรือไม่ และไม่สามารถเป็นผู้เริ่มต้นการสนทนา ตามลำดับ แทบทั้งหมดมีความบกพร่องในด้านการรักษา หัวเรื่องในการสนทนา และแทบทั้งหมดมีความบกพร่องในด้านการให้ข้อมูลแก่ผู้ฟัง ด้านการปรับคำให้เหมาะกับบุคคล หรือสถานการณ์ที่ต่างกันไป และด้านการใช้คำถามเพื่อขอร้องแทนการบอกตรงๆ ส่วนในด้านทักษะทางสังคมและภาษาท่าทาง ทั้งหมดไม่สามารถแสดงสีหน้าท่าทางหรือถามคำถาม เพื่อให้ผู้ที่ตนพูดด้วยอธิบายใหม่หรือเพิ่มเติมให้ตนเข้าใจ และส่วนมากไม่สามารถใช้กิริยาท่าทางในด้านการสื่อความหมายกับคนอื่นได้ และในด้านการฟังทั้งหมดฟังคำสั่งหรือเรื่องราวเข้าใจ แต่จำหรือพูดสลับกลับขั้นตอน

1.2.2 นักแก้ไขการพูด พบว่าปัญหาในด้านตัวเด็กมักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่พบ ปัญหาพฤติกรรมที่ยังไม่เหมาะสม และความไม่พร้อมที่จะฝึก ระดับความรุนแรงของสภาวะปัญหา และความบกพร่องทางสติปัญญา

1.3 องค์ประกอบของโรงเรียนในการจัดการเรียนร่วม

1.3.1 เป้าหมายและนโยบาย

โรงเรียนทั้งหมดมีรูปแบบการจัดการเรียนร่วมแบบชั้นเรียนปกติเต็มเวลา โดยส่วนใหญ่จัดให้อยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น มีโรงเรียนจำนวนน้อยที่มีครูการศึกษา พิเศษคอยให้คำแนะนำปรึกษาและจัดบริการสอนเสริมกระตุ้นพัฒนาการภาษาและการพูด

โรงเรียนส่วนใหญ่มีเป้าหมายในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า เพื่อส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้ามี พัฒนาการมากที่สุด แต่มีโรงเรียนจำนวนน้อยที่มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมการประสานงานกันระหว่าง ผู้ปกครอง โรงเรียน และนักวิชาชีพโดยมีการประสานงานอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

โรงเรียนส่วนใหญ่มีนโยบายในการเตรียมการ ด้านการปรับทัศนคติบุคลากร รวมทั้งการปรับทัศนคติและความเข้าใจของเด็กปกติต่อเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า แต่มี โรงเรียนจำนวนน้อยที่มีนโยบายในการปรับเปลี่ยนทัศนคติและสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ปกครอง และการประสานงานขอความช่วยเหลือการส่งเสริมการพูดที่มีอยู่ในชุมชน โรงเรียนทั้งหมดมีการจัด หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าโดยใช้หลักสูตรเดียวกับเด็กปกติ และโรงเรียน จำนวนมากไม่ได้ดำเนินการปรับใช้หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าในด้านการปรับ เนื้อหา วิธีการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของเด็ก และไม่มี การจัด บริการเสริมเพื่อกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาและการพูด

ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้าน การพูด โรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถดำเนินการตามนโยบายได้ทั้งหมด โรงเรียนจำนวนมากพบ ปัญหาโรงเรียนยังไม่มียุทธศาสตร์ที่ชัดเจนในการส่งเสริมการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า และการปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า

1.3.2 บุคลากร

โรงเรียนส่วนใหญ่จัดครูเข้าสอนในชั้นเรียนร่วมที่มีเด็กพัฒนาการการพูด ล่าช้าโดยพิจารณาครูที่มีความรู้เรื่องการศึกษาพิเศษ แต่ไม่ได้คำนึงถึงความรู้เรื่องวิธีการและเทคนิค การส่งเสริมการพูดแก่เด็ก คุณวุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์การสอน โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มี บุคลากรที่ให้ความช่วยเหลือในการกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาและการพูด มีการพัฒนาครูเพื่อ ส่งเสริมพัฒนาการด้านการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า โดยแนะนำให้ครูศึกษาเอกสาร

ตำราที่เกี่ยวข้องด้วยตนเอง มีการสร้างขวัญและกำลังใจกับครูประจำชั้นที่ดูแลเด็กที่มีพัฒนาการ การพูดล่าช้าโดยให้คำปรึกษาเมื่อมีปัญหาในการปฏิบัติงาน

ปัญหาของโรงเรียนเกี่ยวกับบุคลากรในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะ แรกเริ่มด้านการพูด คือ โรงเรียนทั้งหมดพบปัญหาการขาดบุคลากรเฉพาะทางในการแก้ไขปัญห ภาษาและการพูด และโรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหาในเรื่องความสามารถของครูในการส่งเสริม พัฒนาการทางภาษาและการพูด และมีการจัดอบรมเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคในการส่งเสริม การพูดน้อย

นอกจากนี้ นักแก้ไขการพูดยังมีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการให้ ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านโรงเรียนคือ นักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่พบปัญหาครูไม่รู้วิธีการ และขาดทักษะความชำนาญในการให้ความช่วยเหลือเด็กด้านการพูด ครูไม่รู้วิธีการปรับพฤติกรรมที่ ไม่เหมาะสมของเด็ก ครูไม่เข้าใจปัญหาของเด็ก

1.4 ขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม

1.4.1 การค้นพบปัญหา

ผู้ปกครองส่วนใหญ่ค้นพบปัญหาเมื่อเด็กอายุอยู่ระหว่าง 2 – 3 ปี และต่ำกว่า 2 ปี ผู้ที่พบปัญหาคือมารดา ผู้ที่วินิจฉัยปัญหา คือ แพทย์/กุมารแพทย์ นักจิตเวช ผู้ปกครองส่วนใหญ่ มีการปฏิบัติเมื่อพบปัญหา คือ ปรึกษาแพทย์ทันที มีจำนวนน้อยที่ไม่ได้ปรึกษาแพทย์ทันทีเพราะ คิดว่าจะพูดได้เอง

1.4.2 การสำรวจ คัดแยก วินิจฉัย และส่งต่อเด็กเพื่อรับความช่วยเหลือ

1) ผู้บริหาร

โรงเรียนส่วนใหญ่ดำเนินการสำรวจ คัดแยก และวินิจฉัยเด็กที่มีปัญหา ในการพูด โรงเรียนทั้งหมดมีวิธีปฏิบัติในการสำรวจ คัดแยก และวินิจฉัยเด็กโดยสังเกตความสามารถ ในการออกเสียงและขอความร่วมมือจากผู้ปกครองพาเด็กไปพบแพทย์เพื่อรับการวินิจฉัย โรงเรียน ส่วนใหญ่มีการปฏิบัติในการสำรวจ คัดแยก และวินิจฉัยเด็กโดยสอบถามข้อมูลจากผู้ปกครอง สังเกต การมีปฏิสัมพันธ์ของเด็กกับเพื่อนๆ และครู สังเกตความสามารถด้านความเข้าใจภาษา และสังเกต ความสามารถด้านการฟัง และการแสดงออกทางภาษาและการพูด

การดำเนินการส่งต่อเด็กเพื่อรับความช่วยเหลือ เมื่อพบว่าเด็กมี พัฒนาการการพูดล่าช้า โรงเรียนส่วนใหญ่ดำเนินการโดยให้ผู้ปกครองเป็นผู้พาเด็กไปพบแพทย์ และ ส่งเด็กเข้าเรียนในห้องเรียนร่วมของโรงเรียน มีโรงเรียนจำนวนน้อยที่ดำเนินการอย่างครบวงจรใน การส่งต่อเด็กเพื่อรับความช่วยเหลือจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง

2) นักแก้ไขการพูด

นักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่ได้รับการส่งต่อเด็กจากแพทย์ หรือกุมารแพทย์ รองลงมาคือ ได้รับการส่งต่อเด็กจากจิตแพทย์ นักโสตสัมผัสวิทยา และนักแก้ไขการพูดครึ่งหนึ่งได้รับการส่งต่อจากครู

ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการคัดแยก และวินิจฉัยเด็ก โรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหาผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญในการพาเด็กไปพบแพทย์และบุคลากรในโรงเรียนไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะคัดแยกเด็ก

ปัญหาในการดำเนินการส่งต่อเด็กเพื่อรับความช่วยเหลือ โรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหาผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญในปัญหา บุคลากรทางการแพทย์มีจำนวนจำกัดทำให้ใช้เวลานานในการรอรับการประเมินและทราบผล และผู้ปกครองไม่สะดวกในการพาเด็กไปยังหน่วยงานที่ส่งต่อ

1.4.3 การปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือ

1) ผู้บริหาร

โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีการจัดบริการสอนเสริมเพื่อกระตุ้นพัฒนาการภาษาและการพูด โรงเรียนทั้งหมดให้ความช่วยเหลือเด็กโดยให้คำแนะนำผู้ปกครองพาเด็กไปรับบริการแก้ไขการพูด โดยไม่ได้ดำเนินการส่งต่อเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าไปรับบริการกระตุ้นพัฒนาการภาษาและการพูดจากหน่วยงานในชุมชน การปฏิบัติส่งเสริมพัฒนาการภาษาและการพูดส่วนใหญ่ปฏิบัติโดยครูประจำชั้นที่ไม่เคยผ่านการอบรมการส่งเสริมการพูด มีลักษณะการปฏิบัติโดยจัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดพร้อมกับเด็กปกติทั้งชั้น

โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้ดำเนินการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล สำหรับโรงเรียนที่ดำเนินการผู้ที่จัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล คือ ครูประจำชั้น มีโรงเรียนเพียงไม่กี่โรงเรียนที่ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วม และทุกโรงเรียนไม่มีผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์เข้ามามีส่วนร่วม ข้อมูลที่ใช้ในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นข้อมูลจากผู้ปกครอง ส่วนข้อมูลทางการแพทย์เป็นข้อมูลที่ได้จากผู้ปกครอง รองลงมาคือข้อมูลจากการคัดแยกเด็กและข้อมูลจากสมุดรายงานประจำตัวนักเรียน โรงเรียนส่วนใหญ่กำหนดระยะเวลาที่ใช้ในการประชุมประเมินติดตามความก้าวหน้าของเด็กในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลทุกสิ้นภาคการศึกษา รองลงมาคือ เดือนละ 1 ครั้ง

2) ครูประจำชั้น

ครูประจำชั้นส่วนใหญ่แสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหาสำหรับเด็กเป็นรายบุคคล มีวิธีปฏิบัติโดยค้นคว้าวิธีการฝึก วิธีการเรียนรู้ กิจกรรม อุปกรณ์ และสื่อการเรียนการสอนที่เคยมีการนำมาใช้แล้วได้ผลดี ครูประจำชั้นส่วนใหญ่ไม่ได้จัดทำแผนการจัดการศึกษา

เฉพาะบุคคล (IEP) และ / หรือ แผนการสอนเฉพาะบุคคล และมีครูประจำชั้นจำนวนน้อยที่จัดทำวิจัย
 ในชั้นเรียนเกี่ยวกับการส่งเสริมการพูด

3) ผู้ปกครอง

ผู้ปกครองทั้งหมดปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมด้านการพูด
 โดยพาเด็กไปปรึกษานักแก้ไขการพูดเพื่อส่งเสริมการพูดเพิ่มเติม สำหรับผู้ปกครองที่ปัจจุบันยังพา
 เด็กไปรับการบำบัดการพูดจากนักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการนัดพบนัดเดือนละ 1 ครั้ง
 โดยผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ได้เตรียมข้อมูลเพื่อพบนักแก้ไขการพูด

การปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมด้านอื่น ๆ ผู้ปกครอง
 ส่วนใหญ่พาเด็กไปรับความช่วยเหลือเพิ่มเติมจากนักจิตเวช นักกิจกรรมบำบัด การเปลี่ยน
 นักแก้ไขการพูดเพื่อบำบัดเพิ่มเติมด้านการพูด ส่วนใหญ่เปลี่ยนนักแก้ไขการพูดเนื่องจากกระยะทาง
 ไกล ระยะเวลาที่นาน เด็กไม่พัฒนาขึ้นตามที่ต้องการ

4) นักแก้ไขการพูด

การปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือโดยนักแก้ไขการพูด

นักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลาการฝึกเด็กครั้งละ 30 นาที โดยจะอนุญาตให้ผู้ปกครองเข้าไป
 ในห้องฝึกเด็กหรือไม่แล้วแต่กรณี เหตุผลที่ไม่อนุญาต คือ เด็กยังไม่สามารถคงสมาธิได้ ควบคุม
 พฤติกรรมของเด็กได้ยาก และเหตุผลที่อนุญาตเนื่องจากผู้ปกครองสามารถสังเกตวิธีการสอนเพื่อนำ
 ไปฝึกเด็กที่บ้าน ผู้ปกครองอยู่ด้วยแล้วเด็กให้ความร่วมมือในการฝึก

ปัญหาในการให้ความช่วยเหลือ โรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหาขาด
 บุคลากรด้านการศึกษาพิเศษ ครูไม่มีเวลาในการส่งเสริมพัฒนาการการพูดแก่เด็กโดยเฉพาะ และครู
 ไม่มีความรู้ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาการการพูดในชั้นเรียนร่วม ครูขาดความรู้ความเข้าใจ
 เรื่องเทคนิควิธีสอนเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ผู้ปกครองขาดความรู้ในการส่งเสริมการพูดแก่เด็ก
 และไม่มีเวลาเนื่องจากต้องทำงาน

ปัญหาเกี่ยวกับการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
 โรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหาขาดบุคลากรที่มีความรู้ด้านการส่งเสริมการพูด ไม่มีเวลาในการจัดทำ
 แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ครูไม่มีความรู้และความเข้าใจในการจัดทำแผนการจัดการศึกษา
 เฉพาะบุคคล และไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง

ปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแก่เด็กที่มี
 พัฒนาการการพูดล่าช้า ครูประจำชั้นส่วนใหญ่พบปัญหาขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการและ
 เทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาและการพูด ขาดประสบการณ์และ/หรือความชำนาญใน
 การส่งเสริมการพูด ขาดประสบการณ์และ/หรือความชำนาญในการแก้ปัญหาพฤติกรรม ไม่มีเวลาใน

การส่งเสริมพัฒนาการการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ขาดประสบการณ์และ/หรือ ความชำนาญในการปกครองชั้นเรียนที่มีเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเรียนร่วม

ปัญหาในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ผู้ปกครอง ส่วนใหญ่พบปัญหาในด้านโรงเรียนคือ โรงเรียนไม่มีบริการส่งเสริมการพูดโดยตรงและหาโรงเรียน ยาก ด้านการบริการฝึกพูดคือ ระยะเวลาที่นาน ค่าบริการในการฝึกพูดสูง การฝึกต่อครั้งระยะเวลา น้อยเกินไป และด้านครอบครัวพบปัญหาคือ ไม่มีเวลาที่จะฝึกเนื่องจากภาระงาน เด็กไม่ให้ความร่วมมือในการฝึก

1.4.4 การประสานงาน

1) ผู้บริหาร

โรงเรียนส่วนใหญ่มีการเตรียมการในการสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ บุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยจัดประชุมชี้แจงเป้าหมายและนโยบายให้บุคลากรทุกคนรับทราบ มีการสร้าง ความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ปกครองในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูด โดยจัด ประชุมชี้แจงเป้าหมายและนโยบายให้ผู้ปกครองรับทราบ และจัดโครงการให้การศึกษาแก่ผู้ปกครอง ในรูปแบบกิจกรรมต่าง ๆ

โรงเรียนมีการปฏิบัติในการประสานงานเพื่อให้ผู้ปกครองเข้ามามี ส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน ซึ่งเป็นกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนทั่วไป โดยยังไม่ได้มี การจัดกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมที่จะช่วยเหลือและพัฒนาเด็กที่มีความต้องการทาง การศึกษาพิเศษโดยเฉพาะ

โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้ประสานงานกับนักแก้ไขการพูด มีโรงเรียนเป็น จำนวนน้อยที่ประสานงานกับนักแก้ไขการพูด โดยการรับทราบและให้ข้อมูลแก่นักแก้ไขการพูด ผ่านทางผู้ปกครอง ในขณะเดียวกันมีนักแก้ไขการพูดจำนวนน้อยที่ประสานงานกับโรงเรียนและ ทำโดยประสานงานผ่านผู้ปกครอง

โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้ประสานงานกับหน่วยงานต้นสังกัด หากมี การประสานงานที่มีคือเสนอโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนต่อหน่วยงานต้นสังกัด

2) ครูประจำชั้น

ครูประจำชั้นประสานงานกับผู้ปกครอง โดยส่วนใหญ่เปิดโอกาสให้ ผู้ปกครองได้รับทราบแนวการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล พฤติกรรมปัญหาและพัฒนาการด้านการพูด โดยผู้ปกครองไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนร่วม ตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ และการวางแผนส่งเสริมการพูดแก่เด็ก

3) ผู้ปกครอง

ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประสานงานกับโรงเรียน โดยรับทราบ

แนวการสอนและการจัดการเรียนการสอน แต่มีส่วนน้อยที่เข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน

ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประสานงานกับครูประจำชั้น โดยแลกเปลี่ยนข้อมูล

พฤติกรรม พัฒนาการด้านการพูด หรือปัญหาของเด็ก รองลงมาคือให้ข้อมูลแก่ครูประจำชั้นเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคที่นักแก้ไขการพูดแนะนำให้ปฏิบัติ

4) นักแก้ไขการพูด

นักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่ประสานงานกับครู หรือโรงเรียน โดยประสานงานผ่านผู้ปกครอง และมีลักษณะการประสานงานคือ ขอข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและ พัฒนาการของเด็ก และให้คำแนะนำด้วยคำพูด

นักแก้ไขการพูดทั้งหมดให้ความรู้แก่ผู้ปกครองโดยให้

คำแนะนำหลังจากฝึกเรียบร้อยแล้วและนักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่อนุญาตให้ผู้ปกครองเข้าไปดูการฝึก

ปัญหาเกี่ยวกับการประสานงานเพื่อให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูด โรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหาไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองและหน่วยงานที่ดำเนินการด้านการส่งเสริมการพูดมีไม่เพียงพอ และไม่สะดวกในการเดินทาง

ปัญหาเกี่ยวกับการประสานงานกับผู้ปกครอง ครูประจำชั้นส่วนใหญ่พบปัญหา ความสะดวกในการติดต่อหรือขอพบผู้ปกครอง ผู้ปกครองไม่มีเวลาร่วมกิจกรรมของเด็กและร่วมตัดสินใจเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับเด็ก ผู้ปกครองไม่สนใจและไม่ให้ความร่วมมือในการฝึกหรือพัฒนาการการพูดแก่เด็ก ส่วนนักแก้ไขการพูดพบปัญหาคือ ครูไม่เข้าใจปัญหาของเด็ก ครูไม่รู้วิธีที่ถูกต้องในการกระตุ้นการพูด/การปรับพฤติกรรมเด็ก และครูมีประสบการณ์น้อยในการให้ความช่วยเหลือเด็กด้านการพูด

1.4.5 การประเมินพัฒนาการ

ครูประจำชั้นส่วนใหญ่มีวิธีการประเมินพัฒนาการเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า โดยการสังเกตพฤติกรรมเด็กและการสนทนากับเด็ก มีการกำหนดช่วงเวลาในการประเมินพัฒนาการโดยประเมินผลหลังทำกิจกรรมเสร็จเป็นระยะๆ แล้วแต่ความเหมาะสม และทุกปลายภาคเรียน ตามลำดับ ครูประจำชั้นส่วนใหญ่ไม่ได้ประเมินเด็กในระหว่างทำกิจกรรม เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินพัฒนาการส่วนใหญ่ประเมินเด็กปกติประเมินด้วยเกณฑ์มาตรฐาน และประเมินเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าจากพัฒนาการของเด็กแต่ละคนเป็นสำคัญ หลังจากการประเมินพัฒนาการ ครูทำรายงานประจำตัวนักเรียนของต้นสังกัด รายงานผลสำหรับครูประจำชั้นคนต่อไป มี

ครูประจำชั้นจำนวนน้อยที่นำผลการประเมินมาใช้ปรับปรุงกิจกรรมและจัดกิจกรรมเสริม หรือนำผลการประเมินมาเป็นข้อมูลเพื่อปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

1.5 วิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูด

1.5.1 ครูประจำชั้น

วิธีการที่ครูประจำชั้นใช้ในการส่งเสริมพัฒนาการการพูดแก่เด็กที่พัฒนาการการพูดล่าช้าในเรื่องการเตรียมความพร้อมทางภาษาให้แก่เด็กที่ยังไม่พูด ครูประจำชั้นใช้วิธีการเพื่อส่งเสริมด้านการฝึกฟังและปฏิบัติตามคำสั่งมากที่สุด ด้านการฝึกความสนใจและการฝึกฟังรองลงมา และด้านการเตรียมความพร้อมในการพูดน้อยที่สุด ในเรื่องการพัฒนาความเข้าใจภาษาครูประจำชั้นใช้วิธีการเพื่อส่งเสริมด้านการฝึกทักษะความเข้าใจในคำพูดมากที่สุด ด้านการฝึกทักษะความสนใจและเข้าใจภาษารองลงมา และด้านการฝึกทักษะการใช้ภาษาสัญลักษณ์น้อยที่สุด และในเรื่องการพัฒนา การพูดและการแสดงออกทางภาษา ครูประจำชั้นใช้วิธีการส่งเสริมด้านการส่งเสริมให้เด็กพูดและแสดงออกทางภาษามากที่สุด ด้านการกระตุ้นให้เด็กพูดออกมารองลงมา และด้านการพัฒนาการพูดออกมาเป็นหน่วยคำและการพัฒนาการพูดออกมาเป็นประโยคน้อยที่สุด

เทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ครูประจำชั้นใช้เทคนิคด้านการปฏิบัติทางบวกรมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการกระตุ้น : คำพูดท่าทาง-การสัมผัส และด้านการเพิ่มความยาก ความคาดหวังที่ละน้อย และด้านที่ใช้บ่อยคือ ด้านการลดสิ่งรบกวนเพื่อให้เด็กรู้ความคาดหวังและจดจ่อกับสิ่งที่เรียนได้ง่ายขึ้น ด้านการทำให้บทเรียนมีสีสันและด้านการให้ข้อมูลป้อนกลับ ตามลำดับ

1.5.2 ผู้ปกครอง

วิธีการในการส่งเสริมพัฒนาการการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าในเรื่องการเตรียมความพร้อมทางภาษาให้แก่เด็กที่ยังไม่พูด ที่ผู้ปกครองใช้มากที่สุดคือ วิธีการส่งเสริมด้านการเตรียมความพร้อมในการพูด รองลงมาคือ ด้านการฝึกฟังและปฏิบัติตาม และด้านการฝึกความสนใจ และที่ใช้บ่อยที่สุดคือ ด้านการฝึกฟัง ในเรื่องการพัฒนาความเข้าใจภาษา ผู้ปกครองใช้วิธีการเพื่อส่งเสริมด้านการฝึกทักษะความเข้าใจในคำพูดมากที่สุด ด้านการฝึกทักษะความสนใจและความเข้าใจภาษา และด้านการฝึกทักษะการใช้ภาษาสัญลักษณ์รองลงมา และในเรื่องการพัฒนาการพูดและการแสดงออกทางภาษา ผู้ปกครองใช้วิธีการเพื่อส่งเสริมในเรื่องการกระตุ้นให้เด็กพูดออกมามากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการพัฒนาการพูดออกมาเป็นหน่วยคำ ด้านการส่งเสริมให้เด็กพูดและแสดงออกทางภาษา และด้านการพัฒนาการพูดออกมาเป็นประโยคใช้น้อยที่สุด

เทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการการพูดแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ผู้ปกครองใช้เทคนิคด้านการเพิ่มความยาก / ความคาดหวังที่ละน้อยมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการปฏิบัติทางบวก และด้านการกระตุ้น : คำพูด-ท่าทาง-การสัมผัส ด้านการเป็นแบบอย่าง และด้านการส่งเสริมสนับสนุน ตามลำดับ และเทคนิคที่ผู้ปกครองใช้น้อย ได้แก่ ด้านการให้ข้อมูลป้อนกลับ ด้านการทำให้บทเรียนมีสีสัน ด้านการลดสิ่งรบกวนเพื่อให้เด็กรู้ความคาดหวังและจดจ่อกับสิ่งที่เรียนได้ง่ายขึ้น และด้านการสอนที่มีความหมายและสัมพันธ์กับชีวิตจริง

1.7 ปัญหาในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม

1.7.1 ด้านตัวเด็ก

นักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่พบปัญหาพฤติกรรมที่ยังไม่เหมาะสมและความไม่พร้อมที่จะฝึก ระดับความรุนแรงของสภาวะปัญหา และความบกพร่องทางสติปัญญา

1.7.2 ด้านครอบครัว

นักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่พบปัญหา ผู้ปกครองไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำในการฝึกเด็กที่บ้านคิดพึ่งพานักวิชาชีพเป็นหลัก ระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการประยุกต์กิจกรรมให้เข้ากับชีวิตประจำวัน ผู้ปกครองไม่มีเวลาที่จะดูแลเด็กและพัฒนาเด็ก ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญของการฝึกและพาเด็กมารับการฝึกไม่สม่ำเสมอ

1.7.3 ด้านโรงเรียน

ปัญหาในการให้ความช่วยเหลือระยะแรกเริ่มด้านโรงเรียนคือ นักแก้ไขการพูดส่วนใหญ่พบปัญหาครูไม่รู้จักวิธีการและขาดทักษะความชำนาญในการให้ความช่วยเหลือเด็กด้านการพูด ครูไม่รู้จักวิธีการปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็ก ครูไม่เข้าใจปัญหาของเด็ก

2. การศึกษาการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าในโรงเรียนกรณีตัวอย่าง

2.1 ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน

โรงเรียนทั้งสองเป็นโรงเรียนที่ตั้งในกรุงเทพมหานคร มีการดำเนินการจัดการเรียนร่วมระดับปฐมวัยแบบชั้นเรียนปกติเต็มเวลาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องมาเป็นเวลานานกว่า 5 ปี โดยผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในปรัชญาแนวคิดของโรงเรียน และดำเนินการจัดการเรียนร่วมโดยผู้บริหารคนเดิมมาตลอด

2.2 เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ

โรงเรียนทั้งสองรับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษประเภทความบกพร่องทางสติปัญญา ความบกพร่องทางการเรียนรู้ ออทิสติก เด็กสมาธิสั้น และเด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ทั้งนี้พัฒนาการล่าช้าด้านการพูดเป็นส่วนประกอบหนึ่งมากกว่าที่จะเป็นความบกพร่องหลักในการได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ

2.3 องค์ประกอบของโรงเรียนในการจัดการเรียนร่วม

2.3.1 ปรัชญาและแนวคิด

โรงเรียนทั้งสองมีปรัชญาและแนวคิดที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษและมีการดำเนินการบนพื้นฐานปรัชญาดังกล่าวอย่างชัดเจน ซึ่งมีผลต่อการรับรู้เด็ก การปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือเด็ก การค้นหาแนวทางที่จะพัฒนาและการพัฒนาเด็กของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองโดยตรงมีการปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือเด็กภายใต้ความเชื่อเดียวกัน

2.3.2 เป้าหมายและนโยบาย

โรงเรียนทั้งสองมีเป้าหมายและนโยบายในการพัฒนาเด็กชัดเจน แม้จะมีแนวทางในการปฏิบัติเพื่อพัฒนาเด็กแตกต่างกัน แต่โรงเรียนทั้งสองมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาและให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษเหมือนกัน

2.3.3 รูปแบบการจัดการเรียนร่วม

โรงเรียนทั้งสองมีรูปแบบการจัดการเรียนร่วมในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแตกต่างกัน เนื่องจากมีความเชื่อในการพัฒนาเด็กบนพื้นฐานปรัชญาแนวคิดที่แตกต่างกัน กล่าวคือ

1) โรงเรียนเกษมสันต์ มีการดำเนินการให้ความช่วยเหลือเด็กภายใต้แนวคิดการประสานงานจากนักวิชาชีพหลายสาขา ใช้แหล่งวิชาการจากชุมชนเข้ามาร่วมในโครงการเรียนร่วมเด็กพิเศษ โดยการประสานงานการส่งต่อเพื่อรับความช่วยเหลือ และการจัดบริการเสริมเพื่อให้การบำบัดตามความต้องการจำเป็นของเด็ก มีหลายฝ่ายทำงานร่วมกันเป็นคณะทำงานทั้งผู้บริหาร ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง ครูการศึกษาพิเศษ และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางเพื่อให้ความช่วยเหลือเด็กตามบทบาทและความถนัดของตน มีการประชุมเพื่อติดตามความก้าวหน้าและทบทวนการปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือเด็กอย่างสม่ำเสมอ

2) โรงเรียนดวงจันทร์ มีการดำเนินการให้ความช่วยเหลือเด็กตามแนวมนุษยปรัชญา โดยเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีกายและจิตวิญญาณที่พัฒนาได้ ครูจึงมองเด็กที่มี

ความต้องการทางการศึกษาพิเศษเหมือนเด็กปกติคนหนึ่งที่อยู่ในช่วงวัยของการพัฒนาหลังความมุ่งมั่นตั้งใจภายใน โดยเรียนรู้ผ่านการลงมือกระทำ นั่นคือเด็กต้องมีความพร้อมทั้งกายและจิต ที่สมดุลจึงมุ่งมั่นที่จะพัฒนาความสมดุลของร่างกายและดูแลจิตใจของเด็กไปพร้อมกัน นอกจากนี้การดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มจึงเป็นการส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการไปตามลำดับขั้นตอนตามธรรมชาติ โดยมีการแทรกแซงจากการคิดวิธีช่วยเหลือที่ผู้ใหญ่คิดขึ้นมาให้น้อยที่สุดด้วยความเชื่อว่าเด็กเรียนรู้ด้วยการเลียนแบบ ผู้ที่อยู่แวดล้อมเด็กซึ่งจะเป็นแบบอย่างแก่เด็กเพื่อพัฒนาหลังความมุ่งมั่นตั้งใจจึงสำคัญยิ่ง ดังนั้น รูปแบบการจัดการเรียนร่วมในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษจึงเป็นการทำงานที่เน้นการพัฒนาชุมชนของโรงเรียนดวงจันทร์ได้แก่ ครู ผู้ปกครอง และบุคคลที่อยู่แวดล้อมเด็กให้เป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ที่ทุกคนจะได้พัฒนาตนเองเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก ซึ่งยังผลไปสู่การพัฒนาหลังความมุ่งมั่นตั้งใจภายในตนเอง การดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มจึงเป็นการทำงานพัฒนาเด็กและพัฒนาผู้ใหญ่ไปพร้อมกัน

2.3.4 การพัฒนาบุคลากร

โรงเรียนทั้งสองมีการพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน เป็นการพัฒนาบุคลากรให้สามารถพัฒนาเด็กไปสู่เป้าหมายและนโยบายของโรงเรียน โดยพัฒนาบุคลากรใน 2 ด้านเหมือนกัน คือ การพัฒนาทางวิชาชีพ และการพัฒนาตัวครู แต่ข้อความรู้และการปฏิบัติเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อความรู้ และให้ครูเกิดการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน เนื่องจากการพัฒนาครูเพื่อไปสู่การพัฒนาเด็กบนพื้นฐานปรัชญาแนวคิดที่แตกต่างกัน

2.4 ขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม

โรงเรียนทั้งสองต่างมีขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มที่สะท้อนถึงความเชื่อและแนวคิดพื้นฐานในการจัดการเรียนร่วมของโรงเรียนอย่างชัดเจน โดยโรงเรียนทั้งสองให้ความสำคัญแก่การประสานงานกับผู้ปกครอง โดยสนับสนุนให้ผู้ปกครองเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาและช่วยเหลือเด็กร่วมกับโรงเรียน และทำงานกับผู้ปกครองเพื่อให้บ้านและโรงเรียนมีแนวทางในการพัฒนาเด็กไปในแนวทางเดียวกัน การประสานงานที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ปกครองตระหนักถึงบทบาทของตนในการให้ความช่วยเหลือเด็กและเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้คือ

- 1) การเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของเด็ก การให้ความช่วยเหลือและการพัฒนาเด็กตามปรัชญาแนวคิดของโรงเรียน
- 2) การเข้าร่วมประชุมปฐมนิเทศ เพื่อให้รับบทบาทของตน
- 3) การเป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเด็ก
- 4) การทำกิจกรรมร่วมกันในชั้นเรียน
- 5) การทำกิจกรรมร่วมกันในโรงเรียน

2.4 วิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูด

ครูประจำชั้นของทั้งสองโรงเรียนใช้วิธีการและเทคนิคในการให้ความช่วยเหลือด้านการพูดมีทั้งส่วนที่เหมือนกัน คือ มีการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือโดยใช้วิธีการสอดแทรกไปกับกิจกรรมในชีวิตประจำวัน และต่างกันในด้านวิธีการและเทคนิคที่ครูปฏิบัติ ซึ่งยึดหลักปฏิบัติตามปรัชญาแนวคิดในการพัฒนาเด็กของโรงเรียน ส่วนผู้ปกครองทุกคนส่งเสริมและพัฒนาเด็กที่บ้านในลักษณะที่สอดคล้องกับความเชื่อในการพัฒนาเด็กของโรงเรียนโดยปฏิบัติตามคำแนะนำที่ได้รับจากครูหรือผู้เชี่ยวชาญ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่องการศึกษาการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปราย ดังนี้

1. องค์ประกอบของโรงเรียนในการจัดการเรียนร่วม

1.1 ปรัชญาและแนวคิด

ในการศึกษาสภาพและปัญหาพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีเป้าหมายและนโยบายในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษอย่างกว้าง ๆ ประกอบกับไม่มีความเชื่อที่ชัดเจนในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษทำให้ขาดความเข้าใจต่อความต้องการจำเป็นของเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ ในขณะที่โรงเรียนกรณีตัวอย่างมีการดำเนินการบนพื้นฐานความเชื่อที่ชัดเจน ซึ่งส่งผลต่อการปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ทั้งนี้ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะขณะที่โรงเรียนที่ศึกษาสภาพและปัญหาจำนวนมากเพิ่งเริ่มโครงการการเรียนร่วม บุคลากรที่เกี่ยวข้องยังไม่ชัดเจนในงานที่ทำ ประกอบกับโรงเรียนส่วนหนึ่งเป็นโรงเรียนรัฐบาลผู้บริหารเปลี่ยนแปลงตามวาระการทำงานจึงส่งผลต่อความเชื่อและนโยบายในการทำงานกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษทำให้ไม่มีความต่อเนื่อง ในขณะที่โรงเรียนกรณีตัวอย่างเป็นโรงเรียนเอกชนไม่มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารและผู้บริหารเองได้ดำเนินการจัดการเรียนร่วมมาเป็นเวลานานร่วมสิบปี ดังนั้นความเชื่อและนโยบายการทำงานที่ไม่เปลี่ยนแปลงส่งผลให้มีการดำเนินการเป็นไปอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง

1.2 เป้าหมายและนโยบาย

จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้าได้มีการพัฒนาการพูดมากที่สุด แต่มีโรงเรียนเพียงไม่กี่แห่งให้ความสำคัญ

แก่การสร้างความร่วมมือและทำงานประสานกับครอบครัวและชุมชน ในขณะที่โรงเรียนกรณีตัวอย่างมีการทำงานเพื่อสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้ปกครองเข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของทีมงาน ช่วยให้ผู้ปกครองตระหนักว่าตนเป็นส่วนสำคัญในการช่วยเหลือเด็ก โรงเรียนที่ผู้ปกครองมีความกระตือรือร้นเช่นนี้เด็กจะพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2543) ได้กล่าวว่างค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนรู้ร่วมประสบผลสำเร็จ คือการทำงานเป็นทีมที่มีการประสานความร่วมมือกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

นอกจากนั้น ดังที่ กรมสามัญศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ (ม.ป.ป.) กล่าวว่าผู้บริหารโรงเรียนทุกระดับยังไม่เข้าใจถึงการจัดการเรียนร่วม และคิดว่าเป็นภาระจึงไม่ให้การสนับสนุน โดยจะส่งไปเรียนในโรงเรียนการศึกษาพิเศษ ดังนั้นการที่ผู้บริหารและครูยังไม่ตระหนักถึงความสำคัญของผู้ปกครองและไม่พยายามอย่างจริงจังที่จะดึงผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือเด็ก โดยเห็นว่าผู้ปกครองมีความเข้าใจจำกัดในเรื่องคุณค่าทางการศึกษา และไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นในการเข้ามามีส่วนร่วมกับโรงเรียนทำให้ยากที่จะนำผู้ปกครองมามีส่วนร่วมได้ จึงทำให้โรงเรียนเหล่านี้พัฒนาเด็กได้ไม่เต็มที่ตามที่ควรจะเป็นเนื่องจากขาดปัจจัยสำคัญ 2 ประการ คือ โรงเรียนไม่ให้ความสำคัญแก่ผู้ปกครอง และผู้ปกครองก็ไม่เห็นความสำคัญในบทบาทของตนเองที่ต้องร่วมมือกับโรงเรียน

โรงเรียนกรณีตัวอย่างสามารถสร้างให้เกิดความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองกับครูได้ด้วยมีปัจจัยทั้งสองนี้ คือผู้บริหารให้ความสำคัญต่อการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง ซึ่ง ส่งผลไปถึงครูที่ให้ความสำคัญแก่การทำงานร่วมมือกับผู้ปกครองอย่างจริงจัง และผู้ปกครองเองก็เห็นความสำคัญในการมีบทบาทช่วยเหลือโรงเรียนและครูในการส่งเสริมพัฒนาการของลูก

1.3 บุคลากร

โรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหาการขาดบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษ ครูขาดความรู้และไม่มีเวลาในการส่งเสริมพัฒนาการการพูดแก่เด็ก โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาการการพูดในชั้นเรียนร่วม และในส่วนของครูประจำชั้นส่วนใหญ่พบปัญหาการขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการและเทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาและการพูดประกอบกับขาดความรู้และประสบการณ์ในการส่งเสริมการพูด และไม่มีคามชำนาญในการแก้ปัญหาพฤติกรรม ซึ่งสอดคล้องกับที่กองการศึกษาพิเศษ, กรมสามัญศึกษา (2529) ได้ชี้ให้เห็นถึงปัญหาการจัดการเรียนร่วมในเรื่องบุคลากร ตั้งแต่เมื่อ 17 ปีที่แล้ว คือ ครูไม่มีความรู้หรือทักษะในการสอนนักเรียนพิเศษ และไม่มีความรู้ในการจัดทำอุปกรณ์การเรียนการสอนไว้ใช้ให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของนักเรียน

ปัญหาการขาดบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษนี้สอดคล้องกับที่ เกษม ทองสัมฤทธิ์ (2540) พบว่า ครูโครงการเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน

การประถมศึกษากรุงเทพมหานคร มีความต้องการการนิเทศด้านวิชาการอยู่ในระดับมาก โดยมีความต้องการการนิเทศด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดกิจกรรมการเรียน การสอน สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลและประเมินผลตามลำดับ และพบว่าครูที่มีประสบการณ์ 1 – 5 ปี มีความต้องการการนิเทศมากกว่าครูที่มีประสบการณ์มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป และกรมสามัญศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ (2542) กล่าวว่า ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษนี้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษในประเทศไทยยังไม่ได้รับการบริการด้านการศึกษาพิเศษอย่างทั่วถึง เป็นที่น่าสังเกตว่าปัญหานี้ถูกระบุมาเป็นเวลานาน ตั้งแต่เริ่มมีการจัดการเรียนร่วมใหม่ ๆ เมื่อกว่า 40 ปีที่แล้ว และก็ยังคงเป็นปัญหาสำคัญในปัจจุบัน แสดงให้เห็นว่า ปัญหาการขาดแคลนบุคลากร การที่ครูขาดความรู้ความชำนาญเป็นปัญหาที่มีมาอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน สะท้อนภาพการทำงานของรัฐบาลที่ผ่านมาว่ายังไม่ให้ความสำคัญอย่างจริงจังต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนร่วม ซึ่งหากรัฐบาลเห็นความสำคัญและทำงานอย่างจริงจัง คงไม่เกิดปัญหาการขาดแคลนบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษเป็นระยะเวลานานเช่นนี้ ทั้งนี้ปัจจุบันได้มีการกำหนดกฎหมายรองรับเพื่อให้การดำเนินการในทางปฏิบัติเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับที่ Smith et al. (1983) ได้กล่าวว่าการออกกฎหมายบังคับไม่อาจรับประกันการเข้าเรียนร่วมในสังคมปกติอย่างแท้จริงของเด็กพิการได้ ผลจากการออกกฎหมายเป็นเพียงการเพิ่มความเป็นไปได้ในการเข้าสู่สภาวะปกติอย่างสมบูรณ์โดยถือเป็นก้าวแรกไปสู่อุดมคติที่ตั้งไว้

ในส่วนของนักแก้ไขการพูด พบว่า ในปัจจุบันมีนักแก้ไขการพูดที่ปฏิบัติหน้าที่บำบัดและแก้ไขการพูดในกรุงเทพมหานครเพียง 26 คน ซึ่งถือว่ามีจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนผู้ต้องการบำบัดด้านการพูดที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ยังไม่ได้คำนึงถึงในต่างจังหวัด ซึ่งมีนักแก้ไขการพูดในอัตราที่ต่ำลงไปอีก จากงานวิจัยการศึกษาผู้ป่วยที่มีความผิดปกติทางภาษาและการพูดในคลินิกฝึกพูดของโรงพยาบาลรามาริบัติในช่วง 7 ปี รจนา ทรรทรานนท์, ชนัตต์อาคมานนท์ และสุมาลี ดิจกิจ (2529) พบว่า ผู้ป่วยใหม่ที่มาขอรับบริการจากคลินิกฝึกพูดโรงพยาบาลรามาริบัติ ในช่วงเวลา 7 ปี มีจำนวนทั้งสิ้น 3,249 ราย ซึ่งจำนวนผู้ป่วยมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ไม่สามารถให้บริการด้านการวินิจฉัยและฝึกพูดให้แก่ผู้ป่วยได้อย่างทั่วถึงในผู้ป่วยใหม่จำนวนดังกล่าวพบว่ามีปัญหา เสียงผิดปกติ พูดไม่ชัด และพูดช้ากว่าวัยมากกว่าความผิดปกติทางภาษาและการพูดประเภทอื่น ๆ และเบญจมาศ พระธานี (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่อง บทบาทของนักแก้ไขการพูดและปัญหาในการทำงานด้านความผิดปกติทางการพูดและภาษา พบว่าโรงพยาบาลรัฐบาลขนาด 700 – 1,000 เตียง สังกัดกระทรวงสาธารณสุขและทบวงมหาวิทยาลัย จำนวน 9 แห่ง แต่ละแห่งมีนักแก้ไขการพูด 1 ราย ให้บริการผู้ป่วยเฉลี่ยวันละ 10 ราย ใช้เวลาในการตรวจรักษาแต่ละครั้งนาน 33.33 นาที ต่อคน นอกจากงานด้านการบริการผู้ป่วยแล้ว นักแก้ไขการพูดยังมีหน้าที่ให้บริการด้านวิชาการแก่

นักศึกษา และบุคลากรที่เกี่ยวข้องในสถาบันต่าง ๆ อีกด้วย กล่าวได้ว่าปัญหาในการทำงานด้านนี้คือ การขาดแคลนบุคลากร การขาดแคลนเครื่องมือในการใช้ตรวจรักษา และปัญหาในการส่งต่อผู้ป่วย

ธรรมชาติของภาษาและการพูดมีความซับซ้อนอยู่ในตัวของภาษาเอง การบำบัดฟื้นฟู ฟังความบกพร่องทางภาษาและการพูดจึงจำเป็นต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางในการบำบัดแก้ไข และใช้ระยะเวลาเป็นเดือนจนถึงหลายปีในการบำบัดฟื้นฟู จำนวนผู้ป่วยที่มีความบกพร่องทางภาษา และการพูดเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่นักแก้ไขการพูดยังมีจำนวนน้อย มีผลให้ความถี่ของการนัดฝึกพูด แต่ละครั้งไม่เหมาะสม ต้องรอคิวนาน มีผลทำให้การบำบัดรักษาไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร นอก จากการที่รัฐบาลควรเพิ่มการผลิตนักแก้ไขการพูดให้เพียงพอแล้ว โรงเรียนควรมีบทบาทมากขึ้นในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูด โดยจัดบริการเสริมเพื่อบำบัดการพูดแก่เด็กที่มี ปัญหาไม่รุนแรงมากนัก และเป็นบริการที่จัดในโรงเรียน ซึ่งเด็กไม่ต้องหยุดเรียนเพื่อไปบำบัดการพูด ที่โรงพยาบาล

2. การประสานงานกับผู้ปกครอง

จากปัญหาปัจจุบันทางเศรษฐกิจซึ่งกระทบโดยตรงกับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการใช้ ชีวิตของครอบครัว ทำให้ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องออกไปทำงานนอกบ้านและส่งลูกไปเรียนที่โรงเรียน อนุบาล ภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบทั้งการงานและชีวิตครอบครัวส่งผลให้เกิดความเครียดใน ผู้ปกครองทุกระดับฐานะ (Robert, Andrey และ Hawley, 1996) โดยเฉพาะผู้ปกครองที่มีลูกเป็นเด็ก ที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ ยิ่งต้องรับกับสภาพความกดดันมากขึ้น ดังนั้นครูในฐานะผู้ ทำงานประสานงานกับผู้ปกครอง จึงควรเข้าใจและให้ความสำคัญต่อความต้องการจำเป็นของผู้ปก ครองเกี่ยวกับความแตกต่างในอาชีพและฐานะทางเศรษฐกิจ ครูควรทำความเข้าใจและยอมรับ สภาพของผู้ปกครองเพื่อให้ผู้ปกครองรู้สึกไว้วางใจและให้ความร่วมมือในการทำงานให้ความช่วย เหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม ดังที่ Sasipin Songsat (1999) กล่าวว่า ครูควรจะให้ความใส่ใจกับผู้ปก ครองที่มีอาชีพแตกต่างกัน เพราะมีผลต่อการรับรู้และความร่วมมือของผู้ปกครอง

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วมเพื่อให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม

1.1 การดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มโดยการจัดการเรียนร่วมนั้น โรงเรียนควรมีปรัชญาและแนวคิดที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาพิเศษ และมีการดำเนินการบนพื้นฐานปรัชญาดังกล่าวอย่างชัดเจน ซึ่งจะมีผลไปสู่ผู้ปฏิบัติและผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่จะมีหลักหรือแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจน

1.2 โรงเรียนควรมีการกำหนดรูปแบบการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มด้านการพูดอย่างเป็นระบบ และมีความชัดเจนในบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการให้ความช่วยเหลือเด็กด้านการพูด

1.3 ควรมีการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองในการให้ความช่วยเหลือเด็ก โดยการให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง เพื่อให้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหา รวมทั้งให้เห็นถึงความสำคัญของตนในการร่วมมือกับครู เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่เด็ก

1.4 การให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า ควรเป็นการทำงานประสานกันระหว่างผู้ปกครอง โรงเรียน นักวิชาชีพ รวมทั้งบุคคลทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่จะร่วมกันทำงาน ตั้งแต่การวางแผนดูแลเด็ก การให้ความช่วยเหลือ การประเมินพัฒนาการ การประสานกันอย่างต่อเนื่องตลอดช่วงเวลาการดูแลเด็ก ซึ่งจะช่วยให้เด็กพัฒนาขึ้น และเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษา การพัฒนารูปแบบการดำเนินการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแก่เด็กที่มีพัฒนาการการพูดล่าช้า โดยคำนึงถึงสภาพความพร้อมของโรงเรียน

2.2 ควรมีการพัฒนาโปรแกรมเพื่อสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองในการให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ระยะแรกเริ่มในโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วม